

Hồi thứ 64

Trong tửu quán Hồ Phỉ gặp người quen

Lúc Cơ Hiểu Phong sử chiêu Hoàn Phong Cước nhảy lên không trung rồi đá tạt ngang , ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng người reo hò :

- Phong Quyên Sích Lịch Thượng Cửu Thiên thật là tuyệt diệu .

Hồ Phỉ nhìn ra thì chính là lão già họ Thái . Chàng vội niêm nở khoanh tay tiến lại chào hỏi .

Lão già này tên gọi Thái Uy , địa vị rất cao trong Hoa Quyền Môn . Lão thấy Hồ Phỉ đã bỏ tấm vàng che mặt hiển nhiên là một bộ mặt râu quai nón . Lão nhìn kỹ chàng rồi chấp tay đáp :

- Khái bảm chương môn ! Phúc đại soái có văn thư đưa đến .

Hồ Phỉ run lên nghĩ thầm :

- Vụ này khó lòng bịp nữa rồi . Thử coi lão nói gì rồi sẽ tính .

Nét mặt vẫn thản nhiên , chàng chỉ " ủa " một tiếng .

Thái Uy lại nói :

- Văn thư này giao cho tiểu lão để tra hỏi bản môn đã lựa xong chương môn nhân chưa ? Còn phụ thêm bốn tấm thiệp mời chương môn nhân cùng ba đệ tử bản môn đến dự đại hội vào ngày trung thu .

Hồ Phỉ nghe tới đây thở phào một cái , tự nhủ :

- Té ra là như thế . Mình phải một phen hú vía . Chỉ cần một ngày một đêm Mã cô nương không chuyển động là được . Nếu tờ văn thư này Phúc Khang An hạ lệnh bắt người thì tính mạng của cô lại đưa vào tay hắn .

Hồ Phỉ bề ngoài có vẻ thô bạo mà trong lòng lại rất tinh tế . Chàng sợ Phúc Khang An còn dở trò gì , liền tiếp lấy văn thư đọc kỹ lại một lượt rồi nói :

- Thái sư bá ! Cơ sư đệ ! Xin hai vị cùng đi với tại hạ , thêm vào tề muội nữa . Bốn người chúng ta đi dự cuộc đại hội chương môn .

Thái Uy cùng Cơ Hiểu Phong cả mừng , tạ ơn không ngớt miệng .

Tên bộc thị liền vào bảm :

- Xin mời Trình gia , Thái gia , Cơ gia ba vị ra ngoài dùng cơm .

Hồ Phỉ gật đầu , toan đi kêu Trình Linh Tố thì đột nhiên nghe thấy cô ở trong phòng gọi :

- Đại ca ! Đại ca hãy vào đây !

Hồ Phỉ nói :

- Mời hai vị ra trước tại hạ sẽ đến ngay .

Chàng nghe thanh âm Trình Linh Tố ra chiêu cấp bách liền rảo bước vào phòng . Chàng vừa vén rèm cửa đã nghe tiếng Mã Xuân Hoa khẽ gọi :

- Con ta đâu ? Bảo hai anh em chúng vào đây ... ta muốn nhìn thấy chúng

...

Trình Linh Tố chau mày khẽ nói :

- Y nhất định đòi thấy mặt con . Vụ này thật rắc rối .

Hồ Phi đáp :

- Hai con y lọt vào tay nộm già thâm độc , Rồi chúng ra phải tìm cách cứu ra mới được .

Trình Linh Tố nói :

- Mã cô nương rất nóng nảy muốn gặp con ngay . Cô không thấy hài nhìn vừa khóc vừa la rất nguy cho bệnh thể .

Hồ Phi trầm ngâm đáp :

- Để tiểu huynh vào khuyên y .

Trình Linh Tố lắc đầu nói :

- Thần trí y không được tỉnh táo , khuyên can chẳng ăn thua gì . Trừ phi bồng con y vào không thì trong uất kết , máu độc cố nhiên chưa trừ được hết , dược lực cũng chẳng có cách nào vào tới phủ tạng .

Hồ Phi rất dỗi bàng hoàng , trong lúc nhất thời không có diệu kế gì .
Chàng nói :

- Đành phải mạo hiểm vào phủ Phúc đại soái đoạt hai thằng nhỏ đem về . Nhưng mau lắm cũng phải chờ tới đêm mới hành động được .

Trình Linh Tố giật nảy người lên hỏi :

- Lại vào Phủ phủ ư ? Đại ca định đi tống tử chăng ?

Hồ Phi cười gượng không biết nói sao . Dĩ nhiên chàng cũng biết đêm qua đã đại náo thành chuyện long trời lở đất , tất nhiên bữa nay trong phủ Phúc Khang An đề phòng nghiêm mật . Bước đi một bước còn khó thay , làm sao đoạt nổi hai đứa nhỏ ki ? Giả tử có mấy chục tay võ nghệ cao cường đồng thời hạ thủ may ra mới thành công . Còn một mình đơn thương độc mã , cùng lắm thêm vào Trình Linh Tố và Cơ Hiểu Phong thì dù ba người bản lĩnh nghiêng trời cũng chẳng làm gì được .

Sau một lúc lại nghe tiếng Mã Xuân Hoa không ngớt la gọi :

- Hài tử ! Mau vào đây ! Má má trong mình khó ở , các người còn đi đâu ?

Hồ Phi chau mày hỏi :

- Nhị muội ! Nhị muội tính sao đây ?

Trình Linh Tố lắc đầu đáp :

- Y nhớ thương con không ngớt la gọi thì chỉ trong ba ngày là chất độc phát tác . Chúng ta đã làm hết sức mình mà không cứu nổi thì đó là số trời .

Hồ Phi nói :

- Chúng ta hãy đi ăn cơm tối rồi sẽ tính .

ăn cơm xong , Trình Linh Tố cho Mã Xuân Hoa uống thuốc một lần nữa .
Lúc này nàng lại kêu gọi Phúc Khang An :

- Khang ca ! Khang ca ! Sao Khang ca không nhìn ngó gì đến thiếp ? Khang ca hãy đưa hai đứa nhỏ cho tiện thiếp bỗng y một lúc .

Hồ Phi càng nghe lại càng phẫn nộ , bồn chồn .

Trình Linh Tố kéo áo chàng vào trong căn nhà nhỏ ở bên ngoài , vẻ mặt trịnh trọng nói :

- Đại ca ! Tiểu muội đã nói rồi , đại ca có đếm xỉa đến hay không ?

Hồ Phi rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Sao cô lại hỏi câu này ?

Chàng lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh không nhớ rồi .

Trình Linh Tố nói :

- Hay lắm ! Tiểu muội nhắc lại cho đại ca nghe . Nếu đại ca vào phủ Phúc Khang An để cứu con Mã cô nương thì đại ca đi mời danh y khác đến trị độc cho y . Tiểu muội về phương Nam ngay bây giờ .

Hồ Phi kinh ngạc chưa kịp trả lời . Trình Linh Tố đã trở gót vào phòng . Chàng biết cô rất lo cho sự an nguy của mình . Cứ tình thế trước mắt mà mạo hiểm vào phủ Phúc Khang An thì chỉ uổng mạng chứ chẳng ích gì . Chàng cũng tính như vậy nhưng vụ này xúc động đến lòng nghĩa hiệp . Chàng nhớ lại ngày mình bị bắt ở Thương Gia Bảo , Mã Xuân Hoa không ngớt năn nỉ cho chàng . Chịu ơn mà không báo đáp há phải đáng trượng phu ? Chàng đã quyết ý nhưng Trình Linh Tố nói câu này mà chàng cứ liều mạng đi cứu hai đứa nhỏ đến cô tức giận bỏ đi cũng là hỏng bét .

Trong lúc thảng thốt , Hồ Phi không nghĩ ra được kế gì , chàng thả bước trên đường phố bất giác đã gần tới phủ Phúc Khang An . Cứ cách năm , mười bước lại có hai tên vệ sĩ đứng gác , tên nào cũng gươm tuốt trần , cách phòng vệ cực kỳ nghiêm mật . Đừng nói tiến vào phủ mà chỉ đi thêm mấy bước là bọn vệ đã giữ lại tra hỏi .

Hồ Phi trong lòng xao xuyến , chuyển qua hai đường phố bỗng thấy một tòa lầu lầu liền lên lầu ngồi uống rượu một mình .

Chàng vừa uống được hai chung bỗng nghe trong phòng bên cạnh có người lên tiếng :

- Ông đại ca ! Bữa nay chúng ta uống rượu ít thôi . Lát nữa đến phiên thường trực , mặt đỏ bừng thì khó coi lắm .

Người khác cười khanh khách đáp :

- Được rồi ! Chúng ta cạn ba chung nữa rồi ăn cơm .

Hồ Phi nghe rõ thanh âm Ông Thiết Ngạc , bụng bảo dạ :

- Việc thiên hạ sao khéo trùng hợp . mình lại chạm trán hần ở đây .

Nhưng chàng nghĩ lại cái đó cũng chẳng có chi là lạ . Theo lời họ nói lát nữa đến phiên thường trực dĩ nhiên là đến canh gác ở phủ Phúc Khang An . Lầu lầu này gần Phúc phủ hơn hết nên bọn thị vệ trước khgi đi gác đến đây

uống ba chung là chuyện thông thường . Nếu bọn Uông Thiết Ngạc đến phiên canh mà không lại đây uống mới là chuyện kỳ .

Lại nghe người khác nói :

- Uông đại ca ! Đại ca bảo quen biết Hồ Phỉ , vậy hình thù gã thế nào ?

Hồ Phỉ nghe hẳn hỏi đến mình không khỏi run lên , chú ý lắng tai nghe .

Lại nghe Uông Thiết Ngạc thở dài đáp :

- Hồ Phỉ nhỏ tuổi chẳng những võ nghệ cao cường mà còn thích kết giao bằng hữu . Đúng là một trang hảo hán . Nhưng gã lại đối nghịch với Phúc đại soái . Đêm qua đã vào phủ hành thích . Chẳng lẽ ông bạn còn chưa nghe thấy vụ này ư ?

Người kia cười nói :

- Uông đại ca ! Tuy đại ca quen biết Hồ Phỉ mà chẳng được thăng quan phát tài thì chúng ta hãy uống rượu xong đi đã . Nếu ra đường gặp gã , chúng mình tóm lấy , há chẳng lập nên công lớn ?

Uông Thiết Ngạc cười đáp :

- Ha ha ! Ông bạn nói coi bộ dễ dàng quá ! Bản lĩnh như ông bạn Trương Hắc thì dù hai chục tên cũng đừng hòng bắt gã .

Trương Hắc tức mình hỏi :

- Còn lão thì sao ? Phải mấy tên Uông Thiết Ngạc mới bắt được gã ?

Uông Thiết Ngạc đáp :

- Ta lại càng tệ nữa . Đến bốn chục cái bị thịt này cũng chẳng làm gì hơn được ?

Trương Hắc cười lạt hỏi :

- Gã ba đầu sáu tay hay sao mà ghê gớm đến thế ?

Hồ Phỉ nghe hai người nói chuyện chẳng ăn ý gì với nhau bất giác động tâm . Nhớ câu thời cơ chỉ trong nháy mắt là vụt qua , chàng không nghĩ ngợi gì nữa mở rèm cất bước chạy sang phòng bên nói :

- Uông đại ca ! Đại ca ngồi đây uống rượu ư ? Ô này ! Trương đại ca đây mà ! Tiểu nhị ! Người dọn đồ của ta qua đây .

Uông Thiết Ngạc và Trương Hắc thấy Hồ Phỉ đến sững sốt tự hỏi :

- Gã là ai ? Bọn mình có quen biết gã đâu ?

Uông Thiết Ngạc tut nghe thanh âm cũng hơi quen thuộc nhưng thấy mặt chàng hàm râu quai nón thì nhận ra làm sao được ?

Hồ Phỉ lại nói :

- Đêm qua tiểu đệ gặp Chu Thiết Tiêu đại ca và Tăng Thiết Âu nhị ca ngồi ở Tụ Anh Lâu uống mấy chung còn nhắc tới đại ca .

Uông Thiết Ngạc chỉ ậm ừ cho xuôi chuyện , hẳn vất óc suy nghĩ xem người ngồi trước mặt mình là ai . Chàng đã quen cả Chu sư ca và Tăng sư ca thì hiển nhiên chẳng phải người xa lạ mà không sao nhớ được . Hẳn lại tự mắng thầm là con người hồ đồ .

Tiểu nhị bày rượu lên bàn . Hồ Phỉ nói :

- Bữa nay tiểu đệ làm chủ . Đã lâu lắm chưa được cùng Ông đại ca và Trương đại ca uống một chung nào .

Chàng móc mười lạng bạc liêng ra nói :

- Còn dư cho chưởng quỹ . Phải lấy rượu ngon nhắm tốt đem vào đây .

Tiểu nhị thấy chàng hào phóng liền tỏ vẻ kính cẩn , vâng dạ luôn miệng .

Chẳng mấy chốc rượu nhắm lục tục bung lên . Hồ Phi cười nói vui tươi lại nhắc tới bọn Tần Nại Chi , Ân Trọng Tường , anh em Vương Kiếm Anh , Vương Kiếm Kiệt đều là người quen biết , thường khi bàn luận võ công , lúc lại bày trò đổ bác đường như đều là bạn hữu thâm giao của chàng .

Ông Thiết Ngạc rất áy náy vì người ta thân nhiệt với mình như vậy mà còn hỏi họ tên thì thật là thất lễ. Nhưng hấn nghĩ bể đầu vẫn không nhận ra người ngồi trước mặt là ai ?

Trương Hắc cũng cho Hồ Phi là bạn thân của Ông Thiết Ngạc , lại thấy chàng ra tay mau lẹ liền đoán lai lịch không nhỏ , cũng vui lòng quấy quả một bữa .

Uống rượu một lúc rồi đồ nhắm đưa lên hết . Ông Thiết Ngạc không nhìn được nói :

- Xin đại ca tha thứ cho tại hạ vô lễ . Tại hạ càng sống càng hồ đồ .

Lão gơ tay lên cốc mạnh vào trán một cái nói tiếp :

- Trong lúc thăng thốt , tại hạ không nhớ được tên họ lão ca . Thế có chết không ?

Hồ Phi cười đáp :

- Ông đại ca quả là quý nhân nên đăng tính . Tối hôm qua đại ca còn ngồi ăn cơm ở nhà tiểu đệ mà cũng quên rồi ư ? Đáng tiếc không đủ người để đánh bài cầu rồi đưa đến chỗ Chu đại ca cùng người ta động thủ ra chiêu , làm tổn thương hòa khí .

Ông Thiết Ngạc sừng sốt , miệng ấp úng :

- Đại ca ... đại ca là ...

Hồ Phi cười đáp :

- Tiểu đệ là Hồ Phi đây mà .

Chàng vừa nói câu này khiến cho Ông Thiết Ngạc và Trương Hắc giật nảy mình lên như cái lò xo . hai người kinh hãi không bút nào tả xiết .

Nên biết đêm qua Hồ Phi gây cuộc đại náo trong Phúc phủ . Người ta xục tìm bốn mặt từ nửa đêm làm chấn động kinh thành . Bọn vệ sĩ thủ hạ của Phúc Khang An chẳng một ai không biết việc Hồ Phi đến hành thích Phúc đại soái đêm qua .

Hồ Phi cười hỏi :

- Sao ? Tiểu đệ chỉ đeo bộ râu giả mà Ông đại ca không nhận ra được ư ? Tài hóa trang của tiểu đệ khá lắm rồi phải không ?

Ông Thiết Ngạc khẽ nói :

- Nói khê chứ ! Hồ đại ca ! Trong thành khắp nơi đang tìm kiếm đại ca , sao đại ca lớn mật thế ? Còn dám đến đây uống rượu ư ?

Hồ Phi cười đáp :

- Sợ cái gì ? Đến Ưông đại ca còn không nhận ra được tiểu đệ thì người ngoài nhận biết thế nào nổi ?

Ưông Thiết Ngạc hỏi :

- Đại ca còn chân chờ ở Bắc Kinh là không được đâu , nên chuẩn ra khỏi thành cho lẹ . Có đủ tiền hành phí không ?

Hồ Phi đáp :

- Đa tạ Ưông đại ca đây lòng nhiệt huyết , tiểu đệ có đủ tiền rồi .

Chàng nghĩ bụng :

- Lão này tính nết thô lỗ nhưng lại là người rất trung hậu .

Trương Hắc biến sắc cúi xuống không nói nửa lời .

Ưông Thiết Ngạc lại nói :

- Bữa nay cổng thành đều tra xét rất nghiêm mật . Lúc đại ca dời thành chớ để sơ hở . Ưông mô cùng Trương đại ca đưa Hồ đại ca ra khỏi thành thì chắc chắn hơn . Trình cô nương đâu rồi ?

Hồ Phi lắc đầu đáp :

- Tạm thời tiểu đệ chưa đi được vì chưa đòi xong nón nợ của Phúc đại soái

Trương Hắc nghe tới đây sắc mặt ra chiều khác lạ .

Ưông Thiết Ngạc nói :

- Hồ đại ca ! Bản lãnh Ưông mô không bằng đại ca nhưng có điều khuyên can . Phúc đại soái quyền thế nghiêng trời . Đại ca đối nghịch với lão nhân gia thì làm sao chống chọi được ? Ưông mô ăn chén cơm lão nhân gia phải làm việc dưới trướng cũng chẳng bảo vệ cho đại ca . Bữa nay mạo hiểm đưa đại ca ra ngoài thành . Đại ca nên đi mau .

Hồ Phi đáp :

- Không được ! Ưông đại ca ! Đại ca có biết tiểu đệ đắc tội với Phúc đại soái ở chỗ nào không ?

Ưông Thiết Ngạc đáp :

- Ưông mô chưa rõ đang muốn hỏi Hồ đại ca .

Hồ Phi liền theo thuật chuyện Phúc Khang An đến Thương Gia Bảo quen biết Mã Xuân Hoa trong trường hợp nào , nàng sanh hai đứa con ra sao . Về sau nàng về phủ thế nào và đêm qua bị trúng độc làm sao nhất nhất thuật lại . Chàng lại nói cả đến việc giải cứu Mã Xuân Hoa mà nàng thương nhớ hài nhi , tính mệnh rất nguy cấp nên dù gặp muôn ngàn nguy hiểm cũng phải đi cứu hai đứa nhỏ về cho Mã Xuân Hoa .

Ưông Thiết Ngạc càng nghe càng tức giận , vỗ bàn nói :

- Té ra lòng dạ hắc độc ác đến thế ! Hồ đại ca ! Đại ca thật không hổ là đấng anh hùng nghĩa hiệp khiến người ta phải kính phục . Nhưng cuộc phòng

thủ trong phủ Phúc đại soái rất thâm nghiêm . Không biết bao nhiêu cao thủ canh giữ khắp nơi . Việc cứu hai đứa nhỏ không làm được đâu . Đành phải chờ vụ này lắng xuống sẽ tìm cách khác .

Hồ Phỉ đáp :

- Tiểu đệ có kế này hãy dùng thủ coi . Chúng ta mượn sắc phục của Trương đại ca giả làm tên vệ sĩ , chờ đến đêm Ưng đại dẫn vào phủ động thủ .

Trương Hắc biến sắc đứng phắt dậy , tay nắm đốc đao .

Hồ Phỉ tay trái cầm chung rượu uống , Tay mặt đưa ra gấp rau . Đột nhiên chàng hất nửa chén rượu vào mắt Trương Hắc .

Trương Hắc " ối " lên một tiếng kinh hoàng giơ tay .

Hồ Phỉ cầm đũa đâm vào huyết Thần Tàng và huyết Trung ở trước ngực hắn .

Trương Hắc người nhũn xuống té ngay xuống ghế .

Điểm tiểu nhị nghe tiếng động chạy ra . Hồ Phỉ liền bảo gã :

- Quan gia đây say rượu , cần tìm cho y một cái phòng để nghỉ .

Tiểu nhị đáp :

- Cách đây năm nhà là An viên lão điểm . Tiểu nhân đỡ quan gia qua đó .

Hồ Phỉ nói :

- Hay lắm !

Chàng lại thưởng chi gã năm đồng bạc .

Điểm tiểu nhị mừng quá đỡ ngay Trương Hắc vào rồi đóng cửa lại . Chàng còn điểm vào ba chỗ huyết đạo của Trương Hắc khiến hắn trong vòng mười hai giờ không nhúc nhích được .

Ưng Thiết Ngạc trong lòng xao xuyên nhưng thấy Hồ Phỉ hành hiệp trượng nghĩa , cử động mau lẹ sáng suốt cũng vô cùng bội phục . Có điều lão thấy vụ này cực kỳ nguy hiểm nên rất dỗi lo âu .

Hồ Phỉ cởi áo ra mặc sắc phục võ quan của Trương Hắc vào mình . May ở chỗ thân hình hai người suýt soát ngang nhau nên chàng mặc rất vừa vặn .

Ưng Thiết Ngạc nói :

- Ưng mỗ đi nhận phiên canh , lát nữa sẽ trở lại .

Hồ Phỉ đáp :

- Ưng đại ca cáo bệnh cho Trương Hắc , nói y là bị cảm nặng không thể đương sai được . Tiểu đệ chờ ở đây . Chờ canh hai đại ca đến dẫn đi .

Ưng Thiết Ngạc ngăn người ra một lát toan giải thích để cố từ nhưng lại nghĩ nếu muốn trở thành hảo hán thì phải bỏ hết vinh hoa phú quý . Còn nhất tâm, vì Phúc đại soái ra sức thì chẳng cần phân biệt phải trái nhưng cũng không đành lòng .

Hồ Phỉ lại nói :

- Ưng đại ca ! Việc này không thể quyết định mau lẹ . Đại ca bất tất phải trả lời ngay bây giờ .

Uông Thiết Ngạc gật đầu ra khỏi điểm .

Hồ Phỉ nằm xuống ngủ liền . Chàng biết công cuộc trước mắt là một canh bạc lớn mà là một canh bạc cửa bằng tánh mạng .

Đến canh hai nếu Uông Thiết Ngạc đến dắt chàng đi trà trộn vào phủ Phúc Khang An là may nhưng hành động này khiến cho cái mạng của họ Uông mười phần có đến chín là đi đứt .

Giữa lão và Hồ Phỉ chưa có mối giao tình đáng kể , đối với Mã Xuân Hoa lại tuyệt vô can hệ . Vì hai người chẳng liên can gì mà liều mình mạo hiểm , liệu Uông Thiết Ngạc có chịu làm không ? Từ thuở nhỏ hắn từng được nghe Chu Thiết Tiêu dạy bảo nên lão kính trọng vị đại sư huynh này như thần . Huống chi hắn đã làm thủ hạ Phúc Khang An lâu năm thì bốn chữ " Công danh lợi lộc " đối với hắn không phải chuyện nhỏ .

Giả tử Uông Thiết Ngạc là một tay hảo hán giang hồ tâm đầu ý hợp thì Hồ Phỉ quyết chẳng hoài nghi gì nữa nhưng hắn bản lãnh tâm thường , chỉ là tên võ quan chất phác .

Bằng hắn quyết định muốn thăng quan phát tài thì chẳng những canh hai không trở lại mà bốn mặt khách điểm sẽ có hàng trăm cao thủ bao vây , dù chàng có hết sức quyết chiến cũng khó lòng yên lành được .

Vụ này trung gian không còn nẻo đường nào quanh co được . Uông Thiết Ngạc chẳng tổ giác Hồ Phỉ thì sau này Trương Hắc cũng tổ giác .

Hiện giờ trong tay Hồ Phỉ khắc nào đã cầm quân bài mà chưa lật lên . Nếu chàng thua là mất mạng . Ván bài thắng hay bại hoàn toàn trông vào ý niệm của Uông Thiết Ngạc .

Chàng cũng biết Uông Thiết Ngạc chẳng phải hạng người tồi bại nhưng muốn hắn mạo hiểm thái quá là chuyện khó . Sự thỉnh cầu đã vượt mức mà chàng chẳng có chỗ nào hay để đền đáp .

Uông Thiết Ngạc là hạng người nửa thiện nửa ác , không ai liệu trước được . Dem tính mạng trao vào tay người thật là nguy hiểm bất trắc nhưng ngoại trừ cách này chẳng còn biện pháp nào khác . Phúc Khang An đã phòng bị đến thế mà không người dẫn đường thì chẳng thể nào trà trộn vào được .

Hồ Phỉ ngủ ngáy pho pho . Lần này chàng không mơ mộng gì cả , cũng chẳng cần đếm xỉa đến canh bạc lớn kết quả sẽ ra sao . Bài chưa lật ai biết nước bạc thế nào .

Hồ Phỉ ngủ chùng hơn một giờ . Đang lúc mơ màng , trong điểm có người lớn tiếng nói chuyện khiến chàng tỉnh giấc , ngồi bật dậy .

Bỗng nghe một người hỏi :

- Phải rồi ! Ta muốn gặp vị quan gia tự hiệu có chữ Huyền . Y say rượu ư ? Ta có công sự kiếm y . Người dẫn ta vào coi .

Hồ Phỉ nghe thanh âm người này không phải là Uông Thiết Ngạc thì giật mình kinh hãi lắm nhảm :

- Chà chà ! Canh bạc này mình thua rồi .

Chàng cầm đơn đao khẽ đẩy cửa nhìn ra thì chỉ thấy bốn bề tối om , chẳng có động tĩnh gì . Chàng liền tung mình nhảy lên nhóc nhà nằm phục xuống chú ý lắng tai nghe .

Lúc Uông Thiết Ngạc ra đi , Hồ Phỉ nghĩ ngay hắn chỉ có hai đường . Nếu hắn lấy điều nghĩa hiệp làm trọng thì lúc này một mình tới đây để dẫn chàng lên vào Phúc phủ . Bằng hắn tiếc thân câu lợi thì nhất định sẽ dẫn bọn võ sĩ ở Phúc phủ đến vây bắt . Bây giờ mà hắn không đến là cơ sự hỏng rồi . Nhưng bốn mặt khách điếm không thấy có người mai phục khiến Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ .